

tråd omkring Danmark, er det jo utroligt, hvad man åbenbart kan påstå i EU-debatten.

Vi vil såmænd bare have lov til, at Danmark bevarer sin grænsekontrol. Vi vil såmænd bare have lov til, at Danmark må have politi og toldere, og hvem vi ellers ønsker, stående ved grænsen mellem f.eks. Danmark og Tyskland for at se, hvem der kommer over grænsen. Det vil vi gerne have; det vil Venstre ikke give os lov til at have. Det synes jeg er interessant og rart endnu en gang at få fastslået.

Det, jeg vil spørge fru Charlotte Antonsen om, er: Er fru Charlotte Antonsen ikke enig med mig i, at G7-landene eksempelvis har foreslået at anbefale landene at forstærke deres respektive grænsekontrol for at komme bl.a. terrorismen til livs? Er det bare noget Dansk Folkeparti påstår, at det har en effekt at have grænsekontrol? Nej, det er det ikke. Der er faktisk mange, som påstår, at det har en effekt. Det har nemlig en præventiv effekt og selvfølgelig også den effekt, at man får taget nogle overløbere og nogle, der forsøger at komme over grænsen med våben, narko osv.

Men Venstre vil ikke give os lov til at have den grænsekontrol, som jeg tror en meget stor del af Danmarks befolkning ønsker.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg prøver i al fredsommelighed at føre en seriøs dialog med ordføreren fra Venstre. Jeg stillede et spørgsmål, som ordføreren ikke svarede på. Jeg spurgte, om det ikke var sådan, at noget af det, der ligger i Amsterdamtraktaten og Schengenaftalen, er, at der kræves en forøget registrering og langt mere overvågning af de folkebevægelser, der er rundt om i EU.

Det betyder nemlig, at blandt andet et land som Frankrig bliver nødt til at indføre registrering af alle dem, der kommer til landet. Det har de ikke gjort før, og derfor er der store problemer blandt andet med disse grupper af illegale indvandrere i Frankrig. Det har aldrig været noget problem i Danmark, hvor vi har den registrering i forvejen.

Det var blot den problemstilling, jeg gerne ville have et svar på, og så kan vi gemme Somaliadiskussionen til en anden dag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne takke fru Charlotte Antonsen for svaret og spørge yderligere: I The Guardian,

den engelske avis, stod der i går, at der på et udenrigsministermøde i denne uge forventes truffet den endelige beslutning om, at der kun vil blive indledt forhandlinger med 5 eller 6 lande. Ministeren kan naturligvis uddybe, hvad det er, der skal ske på dette udenrigsministermøde. Men jeg vil godt spørge, og det er derfor, jeg måske skal stille spørgsmålet mere præcist, end jeg gjorde første gang, om det betyder, at Venstre så vil være med til at pålægge regeringen, at den blokerer for en sådan beslutning, som sender 5 ansøgerlande ud i mørket. Det var jo det, som hr. Ove Fich kom til at antyde, men som han nu har trukket tilbage.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til fru Elisabeth Arnold: Det er altså et faktum, at 5 pct. af de somaliske asylsøgere får opholdstilladelse i Tyskland, mens 95 pct. får opholdstilladelse i Danmark. Sådan er det i dag med dansk flygtningepolitik.

At der så er nogle andre problemer i Danmark, kan jeg godt give fru Elisabeth Arnold ret i, og der vil da helt klart også i andre lande blive tale om nogle stramninger som følge af en fælles flygtningepolitik. Disse bliver man nødt til at følge for at undgå, at flygtningene begynder at shoppe og søge hen til de lande, hvor de lettest kommer ind.

Hr. Keld Albrechtsen mener altid, at man skal nedlægge veto og blokere. Det mener vi ikke i Venstre.

Kent Kirk (KF):

Gustav Wasa skrev et brev den 18. juni 1539, og heri skrev han: Ingen fred længere end ens nabo vil. Eller som han også senere fortolkede det: Ingen råder selv for freden. Jeg tror, at vi alle sammen ved, at uanset hvor meget vi vil fred, så får vi, hvis vores nabo ikke også vil fred, ufred. Og det er vel også det, der har været læren i den europæiske historie: når naboen vil ufred, så bliver man også inddraget i ufreden.

Derfor synes jeg, at det er vigtigt, når vi diskuterer den nye traktat, Amsterdamtraktaten, at vi har med i vores baghoved, at da Jean Monnet, Schuman og Adenauer gik i gang med at få etableret det europæiske samarbejde, var der en ting, de alle vidste: Samarbejdet skulle være forpligtende, og for at et samarbejde er forpligtende, er man nødt til at lave nogle faste spille-